

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Exercitia S. P. Ignatii Via Ad Salutem Et Perfectionem
Propriam & alienam, Tuta & perpetuo tenenda**

Ignacio <de Loyola>

Hildesii, 1713

VD18 13664689

Meditatio Tertia. Quis Modus Prosequendi Finem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60348](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60348)

Meditatio Tertia.

QUIS MODUS PROSEQUENDI FINEM?

Oratio preparatoria : præludia , sicut Meditatione primâ.

Intellectus.

Punctum Primum.

MEMORIA renovat brevibus momenta superiorum meditationum de necessitate, & Beatitudine finis. (a)

Intellectus expendit, quid sit laudare Deum? est agnoscere, & novisse per fidem; admirari, æstimare, præferre, benedicere &c. Deum & magnas Dei perfectiones; atque ob has sentire, & fateri dignum Deum magna complacentiâ, gaudio, gratulatione, dignum magno bono, beneplacito & gustu, dignum voluntate omnium benevolentissimâ & studio placendi. Sic Deum laudare potes tibi ipsi; sic coram Deo; hæc ipsi confitendo: sic coram sanctis; sic prædicando hominibus. (b)

Laudare est amantis. Quantum intellectus æstimat, tan-

Voluntas.

(a) *Repetitio brevis motivorum affectuum, desideriorum, & propositorum.*

(b) *Agnitio confessio quod hinc sit Deus infinite dignus.*

Oblatio facultatum ad ea omnia perfectissimè & tota vita, & in æternum exhibenda.

tum

Intellectus.

tum voluntas amat, & amare debet. *Amat* dum in Deo, ejusque perfectionibus complacet sibi: delectatur, has ipsi favet & gratulatur: bene vult ipsi; tum has perfectiones, earumque gustum tum externum quodvis bonum, & beneplacitum ex te, & aliis; quia dignus est: idque desiderat, optat & adnititur, & gaudet.

Revereri est coram præsentemittere se intellectu & voluntate ad perfecta, ardua, humilia, quævis. Tantum se demittit, quantum quis æstimat, & miratur Deum, in comparatione vilitatis, & malitiæ propriæ.

Servire est omni voluntati Divinæ conformem esse animo, & opere: voluntati mandanti, consuienti, inspiranti, facienti, permittenti circa te & alios, in evenientibus, & eventuris; idque idè, quia in his omnibus Deum, divinasque perfectiones laudas, amas, revereris.

Ipsc Deus nihil potest facere

Voluntas.

Exercitium aliquod horum actuum internorum &c.

(c) *Dolor magnus, &c.*

Confusio, quod peccatis, omissionibus, & negligentis ab hoc tota penè vita deflexerit.

Intellectus.

melius, sanctius, beatus, quam suam voluntatem.

Conclusio practica : decernit hæc singula Deo & summo jure à te deberi & esse præstanda. (b)

Reflexio uti *Meditatione* primâ &c. (c)

Punctum secundum.

Memoria recolit justam necessitatem laudandi &c. Deum.

Intellectus expendit quanta debeat esse ea laus, amor reverentia, servitus.

Bono debetur bonum: scilicet æstimatio, laus, affectio, benevolentia, obsequium: & quidem magno bono magnum bonum, magna æstimatio affectio &c. Itaque primo bono primum bonum, prima æstimatio affectio &c. Summo bono, summa æstimatio &c. Perfecto bono perfecta &c. omni bono omnis &c. Soli bono, sola &c. æterno, æterna, infinito, infinita &c. (a)

Adde quid pro gradu suo mereatur summa in te bonitas, summa tua in fine felicitas Med. secund. (a)

Voluntas.

(a) *Agnitio* admiratio summa divina Excellentia dignæ omnibus summis & infinitis obsequiis.

Dolor & confessio quod de tuo tale nihil possis præstare.

Gaudium, & approbatio actuum summorum,
Hinc

Intellectus.

Hinc est quòd piæ, & ferventes animæ omnia summa infinita, & divina ad Dei gloriam pro hac, & alterâ vitâ per se & omnes alios desiderant, intendant, moliantur: hinc est quòd infinitis Dei, & Christi, & Sanctorum meritis, & actionibus sua omnia conjungant ac perfectissima quæque agant. Hinc enati actus heroici, Sanctorum Martyria &c. Hinc Christi mors &c. Hinc quidam ad inferni dolores se Deo obtulit quantum foret sine peccato, blasphemiâ & damno gloriæ divinæ. Hinc illud Sancti Ignatii ad Majorem Dei Gloriam & obsequium &c. Felicissimus, qui potest & præstat maxima!

Ob eandem necessitatem magnæ laudis & obsequii Divini, nauseat Deus tepidos evomendos ex ore suo.

Conclusio practica: Tribuendam Deo necessariò esse summam laudem, amorem, reverentiam servitium, per magna, perfecta ardua.

Reflexio &c. (b)

C 4

Voluntas.

& heroicorum, quos & ab aliis habuit Deus.

Oblatio horum.

Desiderium præstandi aliquid etiam innum, & valde gratum, utinam infinitum saltem per merita Christi Timor, horror in visis Deo teporis &c. (b)

Uti supra.

Pun.

Intellectus.

Voluntas.

Punctum Tertium.

Memoria, uti puncto primo & secundo.

Intellectus expendit, & discit ceteram rationem finis prosequendi à rebus creatis ratione & sensu carentibus. Ignis creatus est à Deo, ut urat: urit verò etiam, & primò urit tantum, neque aliud agit quam finem. Ita homo laudet, amet, ferviat tantum: Deo tantum. Meritò quidem, tum ob finem unicum, tum etiam quia quidquid es, nihil tuum, nihil alterius es; nihil tibi, nihil alteri serviat.

Secundò urit ignis & toto conatu, nihil prætermittit intentionis, quæ per Deum, & naturam suppetit: quid homo?

Tertiò urit ignis omni momento, nullo spatio remissionis: meritò & homo laudat, fervit omni momento, est enim omni momento eadem ratio, & necessitas finis. Meditat. prim. & secund.

Quartò urit ignis ad sui consumptionem &c. (a)

Conclusio practica: Statuit ex

(a) *Agnitio, & Confessio summa justitiæ & necessitatis, ut hoc & perfectissimo quovis modo Deo serviat.*

Dolor & Confusio, quod te superent inanimata in hoc genere &c.

his,

Intellectus.

his, parem, & majorem quæ homini incumbit, justitiam, & necessitatem, semper, ubique, & perfectè prosequendi finis, Dei laudandi &c

Reflexio: uti superius. Quò minùs solum Deum ames reveraris, soli servias, annon facit Amor & respectus humanus? Amor tui? &c. His multum servitur.

Voluntas.

Desiderium &c.

Propositum.

Colloquium.

Pater & Ave.

Meditationis Tertiæ Compendium.

I. Quid sit laudare, revereri, servire

II. Quanta debeat esse ea laus, veneratio, obsequium

III. Quomodo Deus laudandus, venerandus &c.

Quarta Meditatio esse potest priorum repetitio aut lequens consideratio.

Consideratio.

DE HOMINIS NIHILO

Considerationis hujus occasio sunt verba S. P. IGNATII. *Creatus est homo, scilicet ex nihilo: nihili sui consideratio perutilis erit, Primò*

C 5

quia

quia sui cognitio, & humilitas omnis perfectionis solidum fundamentum est. Secundo quia cognitio nihili, promptiorem hominem reddit ad submit- tendum se voluntati magni Dei finem constituen- tis, simul ad suscipienda ardua, atque etiam con- temptum nihilo & vilitati hominis debitum.

Porro consideratio, est facilior quædam Medi- tatio; ubi præmissâ oratione præparatoriâ consi- deratur, agnoscitur & statuitur cum reflexione quid actum quid agendum, vel omittendum sit, atque ad ipsum gratia Dei petitur, neque etiam hoc genus Considerationis abhorret à mente S. P. IGNATII, cum non multum differat à primo modo orandi, quem S. P. docet in fine quartæ hebdomadis.

S. I.

Nihilum Hominis in rebus naturalibus.

PRImò ante annos 100. ubi, quid eras? Quid in totâ retro æternitate? Nihil per te ipsum; tantundem nunc es, nec plus: Nihil.

Ut esses aliquando, nullum tuum meritum præ- cessit (nihilum est meritum) nulla Dei aut cujusquam indigentia, aut necessitas, ut esses. Idem nunc est.

Ut esses, fieri non potuit, nisi per sapientiam & potentiam infinitam. Tantum abes (scilicet infinite) ut vel aliquid sis. Idem nunc est, tum quia eâdem potentiâ indiges, ut conserveris, tum quia ipsa indiges ab origine & naturâ.

Se-

Secundo Scire, posse, operari habere &c. Sunt quæ ad esse rei consequuntur: horum mensura solet esse essentia. Uti per te nihil omnino es: ita per te nihil scis, potes, agis, habes &c. Nec scire &c unquam potes.

Quantuscunque evadas, quantumeunque scias possis, agas, habeas &c. tam illud tuum est, quam quod non es, non habes &c. Tantum huc primùm attulisti ex tuo, quantum alius qui non habet, scilicet nihil. Sic vilior es verme, aut re inter res viles vilissima, hæc enim per Deum est aliquid; tu per te, nihil.

Tertio Quantuscunque sis, quantum scias possis &c. semper infinita desunt quæ non scias, non habeas; horum comparatione, nihil es. Nihil item comparatione meliorum quæ in aliis sunt, aut esse possunt. Nihil comparatione divinarum perfectionum &c.

Quarto quantò habes plura, tantò miserius es & vilius nihilum. Tanto enim inte plura aliena sunt, & non tua, velut homo Pauper qui tanto etiam Pauperior penè censetur, quo plus alienis & commodatis utitur, & obligatur.

Quanto plus habes, tantò plura inte sunt, quibus indignus eras. Tantò majori in debito apud Deum es, cui tanto minùs sufficies, tanto minùs eris gratus: aut si gratus, gratitudo novum beneficium est.

Quinto Quemadmodum ipsemet per te nihil es,
ita

ita in omnibus quæ agis nihil per te primò potest esse boni: actioni omni tuæ, quantum per te est, deesse debet omnis prudentia, perfectio bonitas omnis usque ad imam abyssum omnis mali & turpitudinis. Per te nihil potes, nihil habes nisi errare, labi, miserum, nihil esse. Nullus tam malus tam fœdus error, tanta miseria; quæ non sit genuina tuo nihilo, sive Physica sive moralia sive supernaturalia spectentur. Abyssus errorum, vitiorum, malorum omnium in te & tuo nihilo latet.

Sexto Hujus tui nihili tanta est certitudo, tanta necessitas, quanta est ut Deus sit Deus: Deus omnia, tu nihil.

Septimò Cum ergo nihil sis; sequitur quod nullius intersit aut interesse meritò debeat an tu vilis, an contemptus, an miser, an non sis. Nihili nulla ratio. Imo quanti refert olim Dei & Sanctorum, & totius universi, si (quod absit) æternum damnareris? Nullus inde infelix. Tam vilis es. Nec evadere per ullam potentiam ex hoc nihilo & vilitate potes, quantuscunque evadas.

Talem æstima teipsum; cui minimus honor nimius; nullus nimius contemptus, & miseria: cujus ratio, & fundamentum est, quia cum Deus necessario sit, omnia: omnium felicitas, & finis; tu necessario nihil sis; necessario Deus omnibus omnia. Tu omnibus nihil merito esse debes. Cum etiam per te non nisi error & turpitudine sis; merito, omnibus displicere, & nausea esse debes.

Nihilum hominis in statu supernaturali.

PRimò Quantacumque habeat aliquis bona naturalia, sitque in illis maximus, ad statum supernaturalem, est nihil. Ea tam vilia sunt, ut ejus generis summa reliquerit Deus inimicis suis Diabolis; damnandis donet etiam nunc v. g. Scientias profanas, ingenium, gloriam pulchritudinem, divitias &c.

Omnia naturalia (etiam quæ esse & cogitari possunt) in unum congesta, tanti non sunt; ut valeant per se ad emendum unum, ac infimum gradum gratiæ aut gloriæ &c. declinandum infernum &c.

Secundò Mirus *nihilo es*, ad statum, & bonitatem supernaturalem acquirendam: ut existeres, meritus quidem non eras: ac nec contrarium meritus eras, quia non eras. Ut verò ad statum supernaturalem, ad primam gratiam, aliasque deinceps pervenires, foedissimè indignus & male meritus eras contrarium: tum innatâ labe originis, tum propriis multis peccatis. *Cor mundum crea in me*, ait. ps. 50. Sanè creat Deus, & plusquam ex nihilo donat & efficit, quidquid es boni.

Tertio Uti in rebus supernaturalibus prorsus nihil es; ita nihil scis, nihil potes. *Nihil scis* quantum ad objecta, & quantum ad modum eveniendi

hendi

hendi te, vel alium ad salutem, & extra damnationem. Tum quia illa objecta nimium sunt à sensibus, & naturali facultate per altitudinem suam remota, tum ob impenetrabiles tenebras intellectus humani, quas offudit & naturalis vilitas, & labes peccati originalis.

Nihil item potes operari. Vires enim ad actionem, & meritum supernaturales habes per naturam omnino nullas. Habes verò etiam imbecillitatem, remoram, ac pondus plusquam plumbeum, à peccato originis.

Per idem originis peccatum, præter divinam aversionem in quâ constituitur anima, & naturam per se ad vitia quæque propensam, insita est quædam abyssus omnis mali, perpetua, semper exundans, quasi infinita, nunquam exhaurienda, fomes peccati, & inclinationes singulares. Miserum te, qui prohibere non potuisti, quominus malus nascereris, & in abyssò mali, etsi malum nondum ipse teceris.

Hinc est quod nihil scias, nihil possis per te, nisi peccare tantum, teipsum damnare, & alios; atque huc semper propendeas. Hinc sunt illa tot & tanta peccata, quæ fecisti, & facturus es, quibus ipsa opera bona commaculas.

Hinc est quod facturus certò fuisses, & facturus certò sis peccata quæ sunt inter damnatos pessima, & turpissima, nisi Deus singulari beneficio occasiones avertisset, & avertat, aut gratia adjuvisset, & adjuvet, illud solum malum

non

non facis quod Deus avertit. Minima tentatio, & occasio tibi per te certa est ruina. Vide quantum abyssum mali, & inferni tibi aliisque circumferas.

Quarto Ista quidem ex peccato originali: quæ verò nova & major abyssus mali, malitiæ turpitudinis, & miseriæ ex peccatis propriis tot & tantis, præteritis, forsan non deletis, forsan futuris? Ex peccatorum pœnis, & habitibus? Vide die 3. Med. 1. 2. 3. omni nihilo miserior nota, & labe peccati!

Quinto Si quid jam boni habes, aut fecisti, prorsus nihil tuum est. Alius apud te fons est, abyssus mali. Nihil aut alia meritis eras.

Quantacunque habeas in donis, gratiis, officiis, sacris; nunquam exuisti, nec exuere potes illud tuum primævum ab origine nihilum: illam Abyssum indigentiae, malitiæ, miseriæ periculi; Abyssum nihili & vilitatis: quidquid boni est, tuum non est: tu verò tanto obligatior alienis, tantò minus sufficiens tuæ obligationi, & reddendæ rationi, quanto plura, & majora habes.

Illum te cogita, non qualis es per Dei infinitam bonitatem, sed qualis eras olim, qualis certò futurus esses, sine Deo; aut nihilum aut pessimus, & miserrimus? quod amplius est, Dei est, non tuum.

Quantumcunque bonus sis; non perseverabis uno momento; nec perseverare ad finem potes

per

per te , nec perseverantiam mereri certò potes ,
nec petere rectè a Deò (rectè petenti dabit be-
nignus , & fidelis Deus) Dei hæc esse debent sin-
gularia beneficia huc requiritur misericordia infi-
nita. Ita per se, sine Deo nec uno momento ma-
nes bonus , sine adjumento & beneficio necessa-
riæ infinitæ bonitatis.

Quid porrò de te merito existimabis ; si in
hac Abyſſo tui nihili , indigentia , malitia , & mi-
seria intuearis in alteram Abyſſum judiciorum
Dei ? quid illa de te justè , & sanctè , ad permit-
tenda multa peccata tua , & consecuturam in
felicitatem destinant ? Miser ! Miserior nihilo !

Ait quidam : si esset aut esse posset homo , qui
nullum haberet divinum beneficium , quo ma-
lum averteretur ; ille tam esset malus , tam mi-
ser , quam Deus est bonus. An non tu es homo
ille , si tua sola spectes ? vide P. Segneri in Spec.
non Fall.

Sextò Nunc demum in illo statu nihili , & villi-
tatis tuæ compara te ad Deum : quàm præ illo ,
in oculis ejus vilis , malus , miser , minùs nihilo
es quàm nihil per te illius Excellentiâ , bonitate
in te ejus offensâ justitiâ , ejus frutione , esse , aut
facere dignum possis.

Compara te cum aliis vel mediocriter aut infi-
nite bonis : infinita quædam est distantia inter illos ,
& tuum nihilum , & merum malum : scilicet si
consideres id , quod ipsi per Deum & verè sunt ,
atque id quod per te revera es aut per te certò
fores.

Compa-

Compara te cum peccatorum dannandorum, damnatorum, & diabolorum pessimo. Mali majorem Abyssum tecum circumfers; fuisses, esses, eris certò his omnibus pejor & miserior: cur non es? Dei infinita bonitas est, si non sis. Quàm justus coram Deo, quam necessarius est summus tui contemptus, nausea & odium!

§. III.

Quid faciendum in isto nihilo,
& vilitate?

HOc proprium superbiæ, & superbis est, ut nec libenter viles aut nihilum esse velint, nec sese tales existimare, nec existimari, videri tractari ab aliis. At cogita, quòd tuum nihilum, illiusque necessitas non sit malum, sed bonum Deo; non malum, sed bonum proximo, cui Deus debet esse omnia, & finis; non malum sed bonum tibi, qui habes omnia meliora in solo Deo, & certâ, infinitâ veritate & fidelitate; & quidem tantò hoc melius est omnibus, quantò minùs nihilum es, ut Deus sit omnibus omnia. Quidam pusillanimes redduntur cogitatione sui nihili. At malè agnosce tuum nihilum. *Deus veritatis Ps. 30. humilia respicit Ps. 112.*

I. Quid erga Deum?

Valde Deo displicet: peccatum Luciferi, est affectatio divinitatis, & juris divini, est nolle esse nihilum, nolle esse quod es à Deo, velle pro alio haberi, & tractari, quàm sis. Summè placet Deo

D

agnitio

agnitio summi nihili nostri & demissio, quia summa est veritas, & justitia; ut Dei sit solius omnis gloria. Nemo unquam dignè suo nihilo & indigentia, nemo dignè Deo, seipsum animo & voluntate demisit, satisque abjecit; nisi solus homo Deus. Cum hoc ergo, & cum ejus humilitate.

Da Gloriam Deo, & fatere ipsum tuum summum nihilum, miseriam, malitiam, indigentiam in omnibus, magna cum confusione tua.

Gaude, gloriare, & gratulare Deo, te necessariò ita esse, scire, posse, ac habere nihil; ut Deus solus sit, sciat, possit, habeat, ac faciat omnia.

Quòd nihil Deo, divinæ felicitati obsit tua vilitas, & miseria; ipsèque nec tui, nec ullius egeat: quod Deus in se, & aliis, habeat quæ in te non habet: quod ex tuo nihilo consurgat infinita necessitas Deo te submittendi, obediendi, Deum rogandi, Deique solius sit omnis omnium gloria: quòd tuum nihilum penè in infinitum exaltet & exaltaturum sit in æternum Dei misericordiam, & bonitatem: tanto major miseratio, & beneficium, quo indignior est, qui accipit.

Ad Dei Majestatem, perfectiones, præsentiam, demitte te in nihilum tuum, usque ad Infernum; ad beneficia minima & maxima summè stupeas pro indignitate tuâ. Tantò profundiores gratias age. Ad omnem ejus voluntatem (imprimis illam, quâ finem hominis constituit) ad omnes ejus dispositiones, eventus, judicia, ad adver-

sa, præsentia, & futura, cum profundâ adoratione te accommoda, etiam ad graviora paratus. Scito, quòd ex te & de te solo, nihil unquam Deo dignum exhibere ipsi possis.

Peccata tua ex nihilo tuo in infinitum exaggera: tantò magis erubescere, plecte; tantò cautiùs coram Deo ambula: tantò profundius time Dei de te judicia. Ora Deum in precibus ex nihilo tuo; atque ad Deum altissimum clama ex abyssu tui nihili, malitiæ, miseriæ, inferni.

Coram Sanctis pari habitu compareas.

2. *Erga proximum.* Tacitè gratulare illi; quòd nullum illi malum, tuum nihilum sit, cui Deus solus est omnia; sic de eo cogita, loquere, sic eum tracta, audi, rege, sic illi servias tamquam imagini Dei vivæ, quâ tu sis per tuum nihilum, & miseriam longè ac penè infinitè inferior. abjice te intellectu, & voluntate infra omnes etiam damnatos & damnandos.

De omni ejus excellentiâ gaudeas valde, ut à Deo profecta: quod Dei est tuum est: tantum abest, ut obsit. Semper in illo aliquid boni invenias, tuo nihilo melius. Aliena præfer tuis semper suspectis; alienum sermonem, consilia, facta, &c. Errata proximi tolera, excusa: si non possis; compatere: cogita fuisse, & esse in te pejora aut certo futura; infinitè pejora latere in abyssu tua, certò eruptura, nisi Deus certâ bønitate prohibeat.

beat. In alienis miseriis compatere; æstima cur te non afficiant? quo meritus? nihilo. Incommoda velut magis dignus tibi præ aliis elige.

3. *Erga te ipsum.* Gaude, gratulare tibi in nihilo tuo; quòd tua felicitas non sis tu ipse, nec tua quæ nihil sunt; sed Deus, qui est omnia, & vult esse tuus, pro te sollicitus: quòd hoc sis, quòd Deus te esse voluit (peccatò exceptò) & non plus; quod ipsum divinæ bonitatis est: quòd Deo proprium ac gloriosum sit creare, & ex nihilo omnia facere, & agere, etiam tuo, & quanto melius illud agnosces: quòd hæctenus hoc fecerit innumeris beneficiis plurium pignore, & promissione; quòdque tuum nihilum, & vilitatem certò superet infinitè ejus bonitas. Habenti duo talenta æquè dixit, *Euge serve bone*, ac habenti quinque: & tibi unum habenti, si illud sedulò impendas. Ad nihil prorsus aptum te judica, sive agendo, sive consulendo. Ad omnia aptum per Deum, & in vera, sincerâ humilitate bonæ, & simplicis voluntatis.

Omni prorsus bono reputa te indignum, abdicato omni amore proprio; ideo pernega tibi, quæ potes. Nullus his est te indignior: periculosa, aliena, indecentia, in te sunt omnia: imprimis honor minimus, & aliorum amor tui, & obsequium, in tuis est dedecus, detrimentum, furtum honoris divini, & certus error. Nequidem honor, Dei in te delatus donis tutus tibi est, ob periculum nimis lubricum. Ad omnem erubescere, time; de nullo gaude, aut cogita. Deo tribue soli. Mavelis honorem Deo exhiberi in alio, quàm in te.

In benegeſtis totum Deo reſtitue cum omni honore: tibi errores, & contemptum reſerva. Semper in rebus, geſtisque tuis inveni aliquid, ex quo teipſum vilipendas & oderis. Nihil magnificum loquere. Tui, tuarum rerum, factorum, nec mentionem apud alios facias, aut feras: nihili nec mentio eſſe debet; multò minùs æſtimatio &c. minùs tantæ foeditatis nihilo conjunctum in te.

In adverſis humiliare nihilum viliffimum ſub potenti manu Dei: nil erit, nimium. Minor merito tuo infernus eſt. Peſſimus dignus peſſimis. Nulli hæc magis congruunt, quàm tibi. Gratias Deo infra meritum, & benevolè affligenti. Ad plura ſis paratus, ſic Deum habes magis propitium tuæ miſeriæ. Elige digna te, & tuâ vilitate.

In æſtimatione vili, ſermone vili de te, tractatione tui viliffimâ & pudore dignâ (niſi ad cavendum ſcandalum) nihil excuſa, impedi, detrecta. Nihil illa Deo aut alteri nocent, aut dolere meritò debent: tam vilis es; nihil in te nimium. Nec innocens es, quamvis innocens. Saltem talis es, & pejor in abyſſo tuæ malitiæ. Quod non eruperit malitia, Dei eſt opus. Veritas eſt omnis tui vilipenſio. Juſtitia eſt omne opprobrium. Utroque, Deo propitio placebis, magis in majore Aude à Deo petere, & gratias agere, atque in his gaudere, & gloriari.

In erratis propriis, noli illa ſuperbo blandimento velle ignorare, excuſare, minuere, nec apud te nec apud alios. Nihilo inde es melior, ſed hy-

pocrita. Prævisa res sit, multus & magnus error. Totus es error, & malus. Noli inquietus ob errores esse, Deus propitius certò ignoscet. Non desinet Deus esse bonus, etsi tu malus & miser sis, rogatus certò vertet in bonum: non permittet plures, quam ad tui salutarem contemptum proficit. Iplis erroribus divina bonitas, & providentia utitur ad bonos, & magnos fines, humiliare coram Deo, qui hæc justè bene & benevolè permittit. Gratias Deo, quòd graviora non permiserit, resigna te in omnes errores cum subiectione, amore & fiducia, quos Deus ad tui humiliationem permittet: fatere Deo & deprecare &c. contemptum inde secuturum à Deo demissè accepta: hic melior est quam impunitas. In ipsis erratis tuis (quatenus peccatum non sunt) gaude & gloriare; sunt enim unde utilissimè deprimaris, testes veritatis & nihili tui.

Nullibi quies nisi in Centro nihili
sui, Deo & fine.

Verba Scripturae sacrae.

DE FINE HOMINIS.

Ego sum principium, & finis. Apoc. 1.

In gloriam meam creavi eum, formavi eum, & feci eum. Isa 43. 7.

Non estis vestri 1. Cor. 6. 19. Tuus sum ego Ps. 118. 94.

Semper laus ejus in ore meo. Ps. 33. 2.

Laudate eum secundum multitudinem magnitudinis

tudinis ejus. Ps. 150. Reformamini - - ut probetis quæ sit voluntas Dei bona, & beneplacens, & perfecta. Rom. 12. 2.

Unum est necessarium. Luc. 10. 42.

Hoc est enim omnis homo. Eccles. 12. 13.

De Nihilo hominis.

Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis, & cinis. Gen. 18. 27.

Substantia mea velut nihilum ante te. Ps. 38. 8.

Est quasi dives, cum nihil habeat. Prov. 13. 7.

Intra in lutum, & calca. Nahum 3. 14.

Si separaveris pretiosum à vili quasi os meum eris. Jerem. 15. 19.

Humilia valde Spiritum tuum, quia vindicta carnis impii ignis. Eccles. 7. 19.

Qui consolatur humiles, consolatus est nos Deus. 2. Corinth. 7.

Bonum mihi, quia humiliasti me. Ps. 128. 17.

Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, ut inhabitet in me virtus Christi 2 Cor. 11.

Vilior fiam plus quam factus sum, & ero humilis in oculis meis, & gloriosior apparebo. 2. Reg. 6. 22.

Legenda die primo.

In primis omni die P. Lancitii Opusc. 6. de Recollectione. Item vita alicujus Sancti. Item Meditationes P de Ponte de materia occurrente. Ex Thoma de Kempis lib. 3. c. 9.

Libello Exercitiorum Annotationes sub init.

Lancit. Op. 6. c. 1. 2. 3.

Rodericio p. 1. tr. C. 15. 3.

Nierembergio de Ador. lib. 1. c. 1. 9. 11. 12. 1. 2. c. 15. 16. 17. 18. &c. de nihilo l. 3. c. 9.

Legi præterea poterunt alii, qui scripserunt in Exercitia S. P. IGNATHI: non tamen fermè legendum est, nisi de materiâ eo die occurrente. Non multa legenda sunt; sed quæ meditatur lecta tempus impleant.

Dies Secunda.

DE MEDIIS AD FINEM.

REliqua verò (verba sunt S. P. IGNATHI) creata sunt hominis ipsius causâ; ut eum ad finem creationis suæ prosequendum juvent; unde sequitur utendum illis, vel abstinendum eatenus esse, quatenus ad prosecutionem finis, vel conferunt vel obsunt. Quapropter debemus absque differentiâ nos habere circa res creatas omnes, ita, ut non queramus sanitatem magis quàm ægritudinem &c. neque divitias paupertati honorem contemptui præferamus, &c.

Scopus est: quam necessariò, ac seriò volumus ultimum finem nostrum; ita seriò, ac sedulò omnia, & sola, & aptissima ad illum media adhibere.

Meditatio prima

DE CREATURARUM, ET MEDIORUM USU GENERATIM.

Oratio preparatoria de more vide pag. 7.

*Preludium primum: Imaginare, & vide te ipsum
velut*